

KRONIKA

Slabše varnostne razmere

Ugotavljamo, da so se varnostne razmere na področju javnega reda in miru na območju občine precej poslabšale. Največje število teh kršitev se zgodi v javnih lokalih kjer obiskovalcem strežejo z alkoholnimi pijačami. V prvi vrsti ne ravnajo zakonito in humano vsi, ki brezobzirno strežejo alkohol tudi tistim, ki jih je že alkohol očitno omamila in v takšnem stanju motijo ali ogrožajo sebe ali okolice. Takšno početje najprej povzroči nered na samem kraju s pretepanjem, razbijanjem inventarja, žalitvami itn. Takšna oseba je velikokrat tudi do lokala prispela z lastnim ali družbenim vozilom, katerega v takšnem stanju potem vozi. Pri tem ogroža sebe in ostale udeležence v prometu in se noče zavedati grozečih posledic. Prav tako malomaren odnos do tega problema imajo tisti, ki kršitelja spravijo v takšno stanje in mu dovoljujejo nadaljevanje kršitev. Poleg ogrožanja varnosti cestnega prometa takšni kršitelji povzročajo v opitem stanju tudi najrazličnejše škode na zasebnem ali družbenem premoženju. Tako pred njimi niso varni prometni znaki, smetnjaki, cvetlični lončki, ograje, avtomobili in drugo. Veliko takšnih kršiteljev so delavci milice obravnavali že večkrat, kar je še posebno zaskrbljujoče. Mnogi kršitelji javnega reda in miru še ne vedo tega, da jih že po treh kršitvah javnega reda in miru postaja milice predloga za kaznivo dejanje nasilniškega obnašanja. Tega ne smemo razumeti kot grožnjo ampak kot opozorilo vsem, ki se podajajo na takšna pota.

TATVINA PRALNEGA PRAŠKA

28. 12. 1982 ob 18.15 uri je PM Grosuplje sprejela obvestilo, da je nepoznani moški v samopostrežni trgovini Mercator na Grosupljem izvršil tatvino šest kilogramov pralnega praška.

Storilec je s police v trgovini vzel dve vrečki pralnega praška, ju spravil v potovalko in se odpravil mimo blagajne, ne da bi plačal. Prisebna blagajničarka mu je sledila vse do gostilne Grusupeljčan, kjer ji je zagrozil s silo, če mu bo še sledila. Od zasledovanja je blagajničarka sicer odstopila, dobro pa si je zapomnila opis storilca, na podlagi katerega so ga miličniki že čez nekaj minut prijeli.

Pri zbiranju obvestil so delavci milice ugotovili, da je omenjenega dejanja osumljen N. G. iz Grosuplje, saj so sporni predmeti najdeni v njegovem stanovanju v omari. Osumljeni kljub neizpodbitnim dokazom dejanje zanika in pravi, da bo

izvor najdenega blaga pri njem že čez nekaj dni dokazal, kar pa do danes še ni storil.

TATVINE IZ PISARN

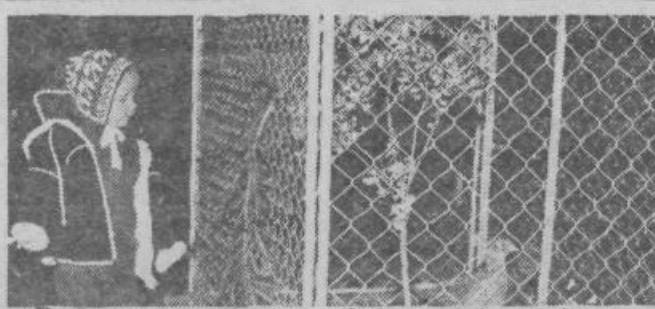
Proti koncu decembra 1982 je Postaja milice Grosuplje obravnavala tatvino denarja v upravni zgradbi SGP Grosuplje. Pri zbiranju obvestil so najdeni sledovi in ugotovljene druge okoliščine, ki z gotovostjo kažejo na potencialnega storilca oz. osebo, ki je kradla. Olajševalne okoliščine za njo bi bile, če bi čim prej denar vrnila sodelavki.

Podobna tatvina denarja je bila izvršena v upravi ABC Tabor Grosuplje, le, da je bila na škodo zasebnega premoženja. Tudi temu storilcu so miličniki že na sledi.

Pri obeh primerih je ugotovljeno, da so bili denar in poslovni prostori premalo zavarovani, kar je storilcema omogočilo izvršitev dejanja.

ZA VEČJO VARNOST OTROK V PROMETU

Zimske počitnice so že mimo in šole so ponovno zaživele. Prav tako so zaživele vsakodnevne varne in nevarne poti šolarjev, na katere pa bi jih vodstva centralnih in podružničnih šol že na samem začetku drugega polletja rada opozorila. V tem primeru namreč gre za to, da bi vse centralne šole, če tega že nimajo urejenega, sestavile predlog prometno-varnostnega načrta varnih prihodov in odhodov iz šole in ga v sodelovanju s postajo milice, z učenci in z njihovimi starši čim bolj dopolnili in sprejeli. K sodelovanju bo potrebno pritegniti ali vsaj na to opozoriti še druge subjekte, ki vplivajo na varnost otrok v prometu. Ker iz razumljivih vzrokov vsi občani aktivno ne bodo mogli sodelovati pri sprejemanju teh načrtov in se natančneje seznaniti z njimi, naj upoštevajo pozive in opozorila prek javnih občil in nasvete strokovnih služb in delavcev. Predvsem s svojim zgledom in ravnanjem vplivamo na tiste, ki o varnosti v prometu še ne vedo veliko.

Društvo za varstvo in vzgojo ptic Grosuplje je od 8. do 14. januarja priredilo razstavo zunanjih ter sobnih ptic. To je bila že druga podobna prireditev tega društva, ki vstopa v drugo leto svojega delovanja. Pri pripravi razstave so se člani društva povezali z osnovno šolo »Louis Adamič«, ki jim je odstopila prostore za izvedbo razstave, poleg tega pa je društvo tudi nagradilo učence osnovne šole za izdelke na temo varstvo in zaščita ptic — in sicer najboljše spise, risbe in najlepše izdelane krmilnice in valilnice za ptice.

Člani društva, teh je zaenkrat 21, so dokaj aktivni. Rezultat takega dela sta tudi dve izpeljani razstavi, ki sta poleg članarine edini finančni vir (vstopnina, prodaja sobnih ptic), kar omogoča normalno delovanje društva. Glede obiska razstave je treba reči, da je presejal pričakovanja, kar izpričuje zanimanje ljudi za podobne prireditve.

Velika želja članov društva je, da bi dobili od Gozdnega gospodarstva rezervat velikosti približno 1 ha, kjer bi postavili ptičje valilnice ter lahko nemoteno opazovali njihov razvoj. (Foto: Bojan Ambož)

Tudi letos zimska šola v naravi

Dober teden za tem, ko je otroke razveseljeval dedek Mraz, so se za tri tedne zaprla tudi šolska vrata. Prišel je čas zimskih počitnic, čas radosti na snežnih pobočjih. Žal pa zima letos ni bila radodarna, saj so bile oči, ki so željno strmele v nebo, kdaj se bodo prikazale snežinke, vse prevečkrat otožne, ker snega ni in ni bilo. Nekoliko drugače so to neradodarnost zime sprejemali učenci 5. razredov osnovni šol, saj so vedeli, da jih čaka en teden zimske šole v naravi, kjer bodo poleg učenja in ostalega družabnega življenja, večino dneva prebili na smučiščih.

Da tudi letos organizirajo vse osnovne šole iz občine zimska šola v naravi in to v Bohinjski Bistrici, kjer za bivanje najamemo prostore stare osnovne šole, za pouk smučanja pa koristijo lepe terene smučišč na Koblji.

Po razporedu je v tem šolskem letu zimska šola v naravi organizirana v sedmih skupinah po sedem dni od 15. januarja do 26. februarja, v primeru neugodnih snežnih razmer, pa se ta razpored lahko še spremeni. Predvideno je, da se bo udeležilo šole v naravi približno 380 učencev petih razredov.

Poleg sredstev, ki jih za udeležbo svojih otrok v šoli v naravi prispevajo starši, v precejšnji meri sofinancirata organizacijo te šole Občinska izobraževalna skupnost in Telesnokulturna skupnost Grosuplje. Za organizacijo letošnje zimske šole v naravi bosta obe skupnosti skupaj prispevali 120 din na učenca na dan in v celoti plačali tudi prevoz.

Šole v naravi se ne bodo udeležili učenci, katerim tako bivanje odsvetuje zdravnik in pa nekateri učenci, katerih starši odklanjajo tak način vzgoje in izobraževanja, ne zavedajoč se, da imajo šole v naravi poleg učenja smučanja veliko drugih vzgojnih in družbenih kvalitet za katere z odklonitvijo udeležbe prikrajšajo svoje otroke. Bogomir Sušič

Vsi moramo skrbeti za varnost v prometu.

Nepozabno doživetje ob srečanju s pripadniki JLA v Dobrepolju

Za letošnji december ob dnevu JLA smo se na šoli I. SPUB Toneta Tomšiča Dobrepolje odločili, da poleg svečane akademije pripravimo srečanje s pripadniki JLA. Sledil je kratek razgovor s starešinami grosupeljske kasarne in dogovor je bil tu. Bistvo dogovora je bilo na tem, da se srečamo, spoznamo in navežemo prijateljske vezi za nadaljnje sodelovanje.

Pričeli smo se pripravljati na to srečanje z vojniki. Izbrali smo pionske ekipe za namizni tenis, streljanje, mladinsko ekipo za košarko in namizni tenis ter ekipo učiteljev za odbojko. Ko so delavci »STOLARNE« in »ISKRE« zvedeli za prihajajoči dogodek, so se pripravili za tekmovalno in namiznem tenisu in košarki. S tem priprav ni bilo konec. Na srečanje so se pri-

pravljali pionirji 1. razreda in dramskorecitatorska skupina. Pionirji so se odločili, da kot najmlajši člani te skupnosti izpeljejo in uresničijo prvo odgovorno nalogo, ki še kako sodi v sklop delovanja PO. Vsak pionirček je izdelal čestitko, jo likovno opremil ter vanjo zapisal svojo željo in misel vojakom ob praznovanju JLA. V te priprave so pionirčki vložili precej truda.

V petek popoldne (18. 12. 1982) se je pred šolo ustavil vojaški tovornjak poln vojakov. Prijetna tesnoba učencev ob skupini vojakov se je iz trenutka v trenutek spreminjala v ohrabrujoče srečanje, zblizanje. Oči vseh otrok so zgovorno govorile, kako veseli so tega dogodka. Ko pa so zagledali še orožje, je bilo veselje nepopis-

no. Drug za drugim so se zgrinjali okrog vojakov in začela so deževati najrazličnejša vprašanja, povezana z negotovimi prijemi orožja.

Vojake smo popeljali v jedilnico, kjer smo jih ob gromkem aplavzu pozdravili in jim priredili bogat kulturni program. Najbolj prizrčen del programa so izpeljali pionirčki 1. razreda, ko so vsakemu vojakovi izročili svojo čestitko in je vsak prebral svojo misel in željo ob dnevu JLA. Program smo zaključili s pesmijo »Jugoslavija«, ki smo jo zapeli vsi in s tem simbolično nakazali smisel takega ali podobnega srečanja.

Sledilo je športno srečanje v štirih disciplinah. V prijetnem okolju ob bučnem športnem »navljanju« so se vrstili dvoboj za dvobojem. Čeprav izidi niso

bili pomembni, lahko rečemo, da so bila vsa športna srečanja enakovredna in na primerni ravni. Vojaki so bili izredni v namiznem tenisu, kjer so prepričljivo zmagali; iz »STOLARNE« so bili nepremagaljivi v streljanju z rračno puško; pionirji in mladinci v košarki; učitelji pa v odbojki. Pokal je pripadel pionirjem osnovne šole I. SPUB TONETA TOMŠIČA DOBREPOLJE.

Po končanih športnih bojih je sledila podelitev priznanj, vsakemu udeležencu pa še značka osnovne šole I. SPUB TONETA TOMŠIČA DOBREPOLJE. In čisto na koncu smo vsem pripadnikom JLA čestitali k prazniku ter zaželeli, da se čimprej ponovno srečamo. Razšli smo se s prijetnimi vtisi, obogateni z novimi spoznanji in novimi prijatelji. Za nas je bilo to srečanje enkratno, saj je bilo prvo tovrstno v dobrepoljski dolini ob prazniku JLA.

Edi Zgonc

Utrinek s praznovanja dneva JLA

V praznovanje dneva JLA in obletnice njenega rojstva so se v veliki meri vključili tudi pionirji in mladinci osnovnih šol iz občine. Ena takih akcij je bilo pisanje nalog na temo »JLA nekoč in danes«. Posebna komisija pri Občinski izobraževalni skupnosti Grosuplje je izmed posredovanih nalog izbrala po eno najboljšo iz vsake šole, avtorjem teh pa je na srečanju s pripadniki JLA v vojašnici. Grosuplje izročil knjižna darila komandant vojašnice. Ob tej priliki je vojakom in starešinam čestitala za njihov praznik v imenu pionirjev in mladincev osnovnih šol občine Grosuplje učenka 6. razreda Osnovne šole »Ferdo Vesel« Šentvid pri Stični Jelka Zaletel, katere naloga je bila ocenjena za najboljšo, ki jo v nadaljevanju objavljamo.

Ob dnevu JLA

Bliža se 22. december. Rada berem in tudi poslušam o dogodkih iz II. svetovne vojne. Nekega večera smo sedeli pri ličkanju koruze in poslušali, kako je naš »stric Jože« prvoborec, pripovedoval o boju. Njegovo pripovedovanje se mi je zdelo zanimivo, zato sem ga prosila za intervju.

Privolil je: — Ko ste odšli v partizane, ste bili še zelo mladi. Kaj vas je napotilo k odločitvi, da se bojujete?

»Res je, bil sem star le 17 let, zato sem sam le nekoliko odločal o tem. Več so prispevali starejši. V naši vasi je delovala skupina belogardistov. Tudi mene so silili k njim, pa sem spoznal, da to niso napredni ljudje, zato sem se odločil in odšel k partizanom. Pa tudi drugi, na primer oče in bratranca, so bili včlanjeni v OF Hudo, zato sem se tudi jaz včlanil v to skupino kot mladinec. Se pravi, odločil sem se malo pod vplivom drugih, pa tudi jaz sem bil takih misli.«

— V kakšni enoti JLA ste delovali?

»V začetku sem deloval pri OF Hudo kot mladinec, pozneje pa pri VOS (varnostna obveščevalna služba) Stična kot borec Stiške grupe. Mladinci smo zbirali sanitetni material (rjuhe, obleke, čevlje, ipd.) in varovali Stično in druge bližnje kraje pred okupatorji. Ko pa se je VOS reorganizirala v VDV (vojska državne varnosti), pa sem odšel na Notranjsko in sem bil tam kot borec. Tik pred zmago sem bil premeščen na letališče L1 v Belo krajino kot kurir zaščitne čete.«

— Ali vas je kaj mučilo domotožje?

»Dokler sem deloval pri VOS Stična, sem lahko še obiskoval dom, mi ni bilo dolgčas. Ko pa sem odšel na Notranjsko in potem v Belo krajino, pa sem čedalje večkrat mislil na dom.«

— Na kaj ste največkrat mislili?

»Največkrat sem razmišljal, kako kaj doma oče in mama. Sanjaril sem tudi o svobodi ter da bi se spet enkrat najedel domačega kruha.«

— Ali ste kdaj videli pred seboj smrt?

»Res je, veliko je bilo takih trenutkov, najbolj grozno pa se mi je zdelo, ko smo branili dohod domobrancev na osvobojeno cerkniško ozemlje.«

Aprila leta 1944 smo dobili nalogo, naj gremo braniti osvobojeno Cerkanico. Takrat sem sodeloval pri 4. bataljonu VDV in to pri 4. četi. Izvedeli smo, da se nam bliža četa domobrancev. Pripravili smo zasedo in takoj nato so se izza ovinka prikazali prvi domobranec. Nas je bilo okrog 70, domobrancev približno 150. Puške so po-

kale, kupi sovražnikovih trupel so se večali, ampak kar je, je. Spoznali smo, da bi se bilo treba umakniti. To smo hoteli izvršiti, pa smo ugotovili, da smo obkoljeni. Začeli smo izgubljati živce, pa se je med mnogimi domobranci pokazala prosta pot. Vdrli smo jo čez. Ko so se domobranci zbudili iz začudenja, smo bili že na Slivnici

Ko smo se na zbornem mestu preštelih smo vsi srečni ugotovili, da smo še vsi živi, in razen nekaterih, tudi zdravi.«

— Vsaka slaba stvar ima tudi dobro plat. Kaj pa najlepší dogodek?

»Tudi teh je veliko. Najlepší dogodek pa je bil takrat, ko sem srečal tovariša, za katerega sem mislil, da je mrtev. Četrta četa četrtega bataljona, v kateri sem deloval jaz, se je po naključju srečala z drugo brigado. Rokovali smo se in v svoji roki sem začutil roko, ki se mi je zdelo tako znana. Pogledal sem ga v obraz, enkrat, dvakrat, in spoznal sem ga, svojega soseda Jožeta.«

Ko sem bil še doma, je nekega večera izginil. Pripovedovali so, da so ga odpeljali belogardisti. Takrat pa sem srečen spoznal, da je tudi on odšel v partizane.«

— Bili ste eden mnogih srečnežev, ki ste 9. maja 1945 prišli v Ljubljano. Kako pa se spominjate tega dne?

»Po prihodu v Ljubljano nas je dočakala vzklikajoča množica. Z oken, balkonov, ali pa kar s pločnikov so na nas metali rože, nam ponujali pecivo in klobase. Že med vojno je med borci krožila misel, da se po zmagi dobimo v ljubljanski gostilni Pri Figovcu. Zdaj se je to res zgodilo. Zbrali smo se in se še enkrat pogovorili o raznih dogodkih v boju. Izmenjali smo tudi naslove. Najboljši prijatelji pa so mi bili Lojze in Jože Oven in Medved Slavko.«

— Ali vam je danes kot odraslemu možu žal, da ste se odločili za odhod v JLA?

»Sploh ne. Kljub raznim težavam sem ponosen na to. Maščeval sem očeta, ki so ga belogardisti zverinsko ubili, maščeval sem mnogo svojih padlih tovarišev, maščeval sem njihove družine, ki so jih pobili in eden mnogih tistih sem, ki smo prispevali k zdajšnji svobodi.«

Ne da bi se hvalil, rad sem pretrpel marsikaj, samo da zdaj lahko resnično živim v svobodni Jugoslaviji.«

Mislím, da nam te besede tov. Jožeta dajejo tudi v današnjem svetu vzpodbudo za boljše delo in spoštovanje življenja v svobodni domovini.

Jelka Zaletel
Osnovna šola
»Ferdo Vesel«
Šentvid pri Stični